

beispiel nummer 22

branko maleš

Branko Maleš (1949). pokazuje simpatije prema književnosti.

halo, ovdje tarzan!
ne spavam već toliko filmova
jer moj je sin ipak
redateljstvo, dijete!
sve je manje prave džungle
i ja sam samo leteći pjevač
koji vikendom opismenjuje
drvo po drvo!

oh, nemojte tako, rekao sam
medvjedu!
a tko pere moje srce?
kad ponovo budem dječak
kad ponovo budem djevojčica
živjet ću u voću!
pjege će sa moga nosa pjevati:
slatko je nebo, slatki je dan!
gole kraljice,
čiste aukcije saharina,
na lanetima će, kao pisma i kao strast
zasuti našu voćarnu!
poklonit ćemo im dvije šale
pet malina i
sunačanu terasu
a dolje more, plavo žuto, zeleno
crveno!
bit će to društvo!
o, nemojte tako, družite medo!

okružio sam olovkom tabletu: ○
takva je bila!
s njom se letjelo
oko nje se plesalo!
nikada nije bila stara
nikada nije bila mlada
za mene se udala!

a zhaš što bih ja voljela?
ne zanima me!
danas sam ja dijamantan!
ugasit ću svjetlo, nitko me neće
vidjeti
jer je to skupo!
i veselo!
to je mračan raj! frižider
prepun odgođenih užitaka!
frižider živi kad se svjetlo ugasi
led u tami čuva moju sreću
kao medvjed
koji je poljubio foku i postao
zamišljeno krzno koje skriva usta!
šeta oko svoje želje,
pleše i pušta krikove jer, ljudi,
bila je to borba!
vozim između stola i spašenog ljeta
u hladnom džepu! mogu pozvoniti:
doći će sunce: to je turizam!
ali, samo se mrak hrani poljupcem
a ja toplim hladnim mrakom koji
zatvoren u tehnicu
čeka da ga podsjetim:
moram sanjati, moram jesti!
neka mi struje i trefovi iskōče
iz glave
kao zeleno i kao žuti i kao srebrno!
slikat ću se kraj vodoskoka!
dodi, otputovat ćemo, to je posao!
vozim sobom između sreće i potrebe,
sad sam kraj vaze!

ona zvoni jer je »nježno« i »dijamantno«
prohujalo kraj nje! neonsko ništa!

pa, kako da vam kažem, neka kiša
pada
to je lako!
jebe se svakom za svakoga!
umorna si u kupaonici?
izletiti!
u pretsojblju je sudbina i
rodbina: oženili su se prije
3 minute
3 su pjesme otpjevali
ali znaju još!
vidi, kako si umorna u vodi!
tko zna što je voda?
a ovdje, sjedimo nas dvoje
u sedam fotelja
između nas je dolar!

jesi li video anđele?
njihovi negativni i sjajni jezici
ližu penis
gdje sam te bijelu rodio i
izgubio usta!
spermo, ti si moj mali
kapitalizam
u tvome bijelom rascvalom među
u tvojoj tendencioznoj nevinosti
cilindrična snjeguljica
sanja asteroide!
jesi li vidio anđele, njihovi
negativni i sjajni penisi lektoriraju
površan zločin
odnose noć u malinovac
među parfemske rafale i labude
uvojke madeža
koji su usred paklenog slavlja!
kad kazete miruju
što rade moji heroji,
makovi moje kulture?
zašto veliki zimski val
ne iscuri u sobu?
bila bi to fusnota,
ocean
na čije obale moraju stići
nježni wariors!i!
što rade ratni makovi
moje kulture
kad nisu u vojnom pohodu,
na plemenskom videu?
kako voda u svojoj slici?
svaka voda u tvojoj slici?
smanjio sam tučnjavu u wc-u
povećao sam ljubav u metrou
zaljepio sam šamana na ekran!
to je novi film!
šaman ih hvata za kose
kao sveti bolidi lete ispred
policije,
nestaju u tunelu, sammu, višnji,
likeru, bubregu, epizodi!
prolazim tiho ispred videa
stavljam krunu, ja sam
makro
kulture po sniženim cijenama
tinejdžer je popodne po
sniženim cijenama!
ljubo je sprejem ispisao video!
zdenko je snimio ljubui!
fotografiju samo sakrili u jaje!
stajao sam iza svega toga!

vozač thomasa bernharda

branko čegec

BRANKO ČEGEC — jednom se prilikom prošetao Trgom s walkmanom.
Sjedio sam na terasi male kavane mahnuo mu, a neki me
sedamnaesogodišnjak upitao: »Je li, a ko je onaj walkman
s Čegecom?« (E. P.)

VOZAČ THOMASA BERNHARDA

S večeri, kada ponovo sjedam za pisači stroj,
i kada je nedvojbeno listopad,
kao svaki put kada netko odlazi »iz života«,
poput kitnjastoga dijamantnog psa
na postolju prvog programa Radio-Zagreba,
dakle, kada je sve obično i monotono poput pornografije,
svileni su prsti disharmonije zažudjeli topao dodir kompjutera
moga prijatelja; njegovo frigidno pamćenje u nastavcima
i slapovima krupnih planova Bergmana
koje, uostalom, nikada nisam podnosio.

Diktiram... Diktiram, a prsti gmižu u rečenice
duge, preduge,
poput režiranog smijeha na televiziji
u procijepima engleskih serija
i redovitih sjednica Centralnog komiteta.

Ludo se, zapravo, zabavljam
s rukama na guzi crvene kemijske
koja više nikoga, ama baš nikoga ne sluša.
Rado bih njome napisao rečenicu na ekranu
kada bi mehanizam značio poslušnost
i kada bi ekran htio podnositi takav filigranski slalom
duž crtovlja, ako se tako zove lekcija iz glazbenog,
zaboravljena još 1972. pri obilasku mliječnih krajolika
sjeverozapada. Kao da su krovovi ustreljali
u srazu sa šmjelim izdisajima i matematikom
koja ne odgovara na postavljena pitanja
niti na sastanke s prijateljima u bistrou
na trgu Sv. Vlaha Dubrovačkog, ili tako nekako,
ako se trgovci uopće mogu zvati,
kada se već ne mogu pamtitii kaq ni matematika,
koju je pseća njuška bezimena profesora
odvukla na putovanje za Katmandu
i blažene himalajske vrhove, i zalaske sunca
duboko u nebo. Kao da si govorim u slomljenom
unutrašnjem ogledalu: »Zašto sam tako statičan?

Ta katedrala je bezglasno pala!« Zahuktalim putnicima
smiješe se zeleni prozori krajobraza i
automatski kolosijek širokih, razmazanih tračnica
kao na kičastoj razglednici, kupljenoj prije dva dana
u knjižari »Mladost«, Ulica 7.

Tko još može pisati svete rečenice zaborava?
Moje stakleno podrijetlo, moja »paramparčad«
sprečava povratak carstvu čajnih kolutića iz djetinjstva
i slikarski moto-cross Marca Chagala. Zeleno, crveno, crno
gospodari prostorom u rasponu od paragrafa do zakona
čije su robove još jučer večerali
mladi momci strasnih Karavanki
i plahi azijski carinici
zaboravljeni u prtljažniku ruskih diplomata
koji ležerno odmahuju paprenim rukama revolucije
a sve to zato što volim teške riječi
od kojih se grči utroba i oči skivče crvenilom
iz pivnice u Frankopanskoj
kao one večeri kada je Debela Berta smještala kisele krastavce
u duboki dekolte svakodnevnne radosti i straha.

Gore, visoko, nasuprot slijepoj uzici smijeha,
rastu orgazmični oblaci dlakave prašine,
u kojima se, kao i obično, ispisuje klasična strip-replika:
»Natrač u kameni doba!«, jer tamo su rečenice
jako blizu realnosti;
tamo su riječi gole i široke,
aerodinamične: ludo bih i radosno
šmugnuo u njihova potkrovlja
i šibnuo u »naprijed!«
barem-tisuću-kilometara-na-sat-prebrzo.

HIMALAJA

Ima li Marko crvene oči?
 Da, Marko ima crvene oči!
 Utvrđeno je zapisnikom,
 sjećam se, još smo polazili kratki kurs.
 Godinama kasnije,
 pri povratku naše treće herojske,
 himalajske ekspedicije,
 ispijali smo mlaki čaj na pitomim obroncima,
 negdje u Nepal.
 Bio je polumrak, a Marko je svjetlucao.
 Govorio sam mu čuvene stihove
 »Svijetliš mi u tmini«, a njegov laserski trak
 razlijevao se prigušenom bjelinom podloge
 poput izdajničke niti na jastuku u zabranjenoj ložnici,
 ili igle u stogu sijena kada nam ne treba,
 napokon, kao zvijezda vodilja, svjedok postojanja,
 glasnik apokalipse.
 Ponavljali smo svoj mali mitološki hommage.
 Precizno dekodiranu zbilju
 od 45. do ovamo,
 preko Bospora i Dardanella na Istok,
 preko Gibraltara na Zapad,
 kamo su putovali bogati trgovci bijelim robljem
 i najljepšim ženama na Svijetu.
 Kurad!, uzbudio se Marko, ove su stvari neusporedive!
 Ja sam kozmopolit! Ja sam drug Apsolut!
 i tome slično.
 Treba li me okovati granitnim poprsjem,
 bračkim kamenom i vijencem od šimširovine?
 To svakako, tvrdoglavo sam ga tapšao
 po prijateljskom ramenu.
 Potom smo u tišini ispijali instant
 gruzijski crni čaj.
 Kad nema magle
 s Himalaja puca prekrasan vidik.

KRATKA POVIJEST NIJEMIH BOJA

Ljetos, uoči velike Manifestacije, izginuli su gradski grafiti. Potom su zidovi prekriveni prismo trom. Grad je zakratko živio režiranom sterilnošću, sa zidovima s kojih se caklio zanosni »šmirgl«, s kojih se cijedio bezjezični kreč. Diverzija se zbila onoga časa kada je dežurni policajac nabasao na dugonevidenu prijateljicu i ušao u prvi leteći bircuz na uglu plave zgrade preko puta Velesajma. Sijevnuli su sprajevni balavurdije i sterilizirani je pothodnik u Sigetu izgovorio nevjerovatnu rečenicu:

K R V N I J E K R E Č !

Kada se policajac prisjetio dužnosti bilo je stvarno prekasno. Bijesno je šutnuo šapku, sučeljen s nedjelom, nastojeći neposlušnim walkie-talkiem učiniti nešto radikalno. Iz njegove je kutijice zaprepasajuće urliknulo HONKU TONK WOMAN kao da je sudbina zauvijek zapečaćena. Na grad je padao mrak, nagovješten minijaturnim znakom ošujecene bjeline.

Nekoliko dana kasnije, u predvečerje, pojavili su se policajci prurušeni u ličioce i vratili zidu izgubljenu navinost. Poput alkemičara raskošne balkanske tradicije, Grad već danima slijepo sijeva bijelim zidovima i dekorativnom policijom. Neke su površine prikrili naslagama nijemih boja, koje su, vjerujem, pristale na poslušnost.

still i'm gonna missing you

miloš đurđević

MILOŠ ĐURĐEVIĆ, student filozofije, pjesnik, kritičar etc. Objavljivao u omladinskom tisku i na radiju.

Prolaznik u fraku

nije jednako
 netko prode ispred tebe
 nije više jednako
 čekaš da svi uđu u autobus
 stojiš pored vrata zgurnut
 miris trgovina kišni zvukovi grada
 hodaš tvrdo bez iskušenja
 hodaš tvrdo kroz gužvu
 hodaš preko parkova
 klupe prozori oni koji gledaju na park
 i dvorište isti su sa vanjskim uličnim
 oni su rupe u zidovima
 pokušavaš produžiti muziku sa radija još nekoliko ulica dalje
 trupkaju glavom sinkope saksofona
 koračaš krto na prolazu do stanice raskopali pločnik
 sivocni asfalt tri pokrivača ispod
 zemlja gotovo čuješ mljeckanje onog lj boje tog zvuka
 tucanik usitnjeno c caktavi komadići
 ispod neka masa rov
 radnici gule površinski sloj
 ne hodaš zamišljeno ne hodaš široko niti se zbijaš u gužvi
 nisi zbunjen zbog pogrešnog mjesta u redu do blagajne
 nećeš odustati nije ti svejedno
 pročitaš dio neke priče u časopisu ili knjigu
 ako želiš knjigu ipak češće izabereš
 nije te nitko odgurnuo u svojim šetnjama možeš biti osamljen
 nije jednako
 prolaziš ispred nekog drugog
 i onda jesi i nisi onaj koji je prošao
 možeš tako nastaviti dalje
 u gradu uvijek postoji pozadinski zvuk

Trenutak ulice

u mojem krevetu negdje između
 uzglavlja i sredine malo ulijevo
 postoji omanja površina
 postoje hladnoće
 postoje periodi kada se budim
 rano rano izjutra otvorim oči
 i odjednom sam potpuno rasanjen
 tada je mrak svuda oko mene
 tada naslanjam uho na tu školjku
 hladnoće
 tada me ta mala površina upija
 kružnim šumovima i odmah sam izvan sebe
 izvan sobe lebdim kroz grad
 lelujam sa uličnim licem u sebi
 lebdim stiješnjen i oslobođen licem u lice
 ulicama nijednog grada
 postoji grad u kojem dijete — ja luta ulica

vreli dan nema boje ni mirisa
 njegova jara upija sve zvukove
 ljudi automobili kuće promiču nezamislivo sporo
 dok plutam tim podvodnim svijetom
 dok tražim mali hladni kamen
 dok me pronalazi okrilje zaštitnika koji hlapi
 dok stavljam ruku u svaku sjenu
 dok se rasplinjavam rasanjen odjednom obeznanjen potpuno
 bez ikakva povoda u tim ranim jutrima mraka
 nepomičan nanovo sve zaboravljam
 utopljen u bujici sna bez slike zaglušen od nikakva zvuka nestajem ko-
 načno uličan

Andeli

ništa nisam
nisam odgovoran blaženi:
blaženi inocentije je nijem
prekopava vrt
oko kamenog kreveta
jedan pauk u prednjem planu
bijela mreža
trbuh žut
bijela mreža
trbuh žut
nisam namjeran gluhi inocentije
nisam ništa
i taj blažen čas
bješe slijep
bješe tvrd
mreža ničega:
ništa nisam
blaženi
nisam dok lutate
prostranstvom na vrhu igle
u totalu zlatan orah-
ruho oholih

Otvoreni očiju

zapisivati najradije počinjem
na nekom već upotrebljavanom papiru

youngsters

alen galović
krešimir mićanović
marinko plazibat

alen galović

NEGATIVNA UTOPIJA DVADESETOG STOLJEĆA

ručno upravljajući
ove riječi kao lutke nezgrapno opisuju
ručno upravljajući
od pariza do texasa
idu mali ljudi
svestrani postmodernistički čovječuljci
otporni na vodu
za markiranje i pisanje po
staklu, plastici, metalu, drvu,
keramici, papiru itd.
prozirno mutirajući kroz vrijeme
život je prosta i jednostavna guska
sikle
na huxleya, orwela, belana, butlera, vonneguta
svirajući mehanički pijanino
bogu ugrađujući umjetno srce
mrzim gradove
tamo nemaš mjesta za pranje ruku
voziš se prljavim vozilima
mastiš prste
od prstiju drugih (kako smo bliski)
prihvaćamo nepostojeće tajne i zagonetke
sve je nabijeno
high capacity
prazne se moćnici
sa automatskim punjenjem.

AKO SAM BJELOGLAVI SUP

oštrina sluha je istaknuti obris nepoglednog sunca
žena bješe ogrnuta plavim krznom
starac-mudrac je samo šutio
krvava sjekira visoko uzdignuta u rukama
binarnog sistema brojeva nije više cmizdrila
pet je sunaca na mom zidu
samo je jedno od njih zašlo
braćo i sestre svi ljudski bivoli moga postojanja
utopije su ostvarljive
razapeto platno na livadi
stoji djevojka i gazi nevidljivi bicikl
stara trula puknuta debela kost
zelena sjajna oštra zmija
poluprozirni maleni dvojajčani svemirski brod
ludvig van beethoven

mekši je podatniji sitne mrlje
ostaci drugih bilješki
skrutnuta sobna prljavština
gase svaku iluziju o čistoći
ibjelini koju treba osvajati
zaboravio sam ležati otvorenih
očiju u mraku
noge su nam još isprepletene
ona je u polusnu možda
već spava ili razmišlja kako sam
skriven u tvrdoj rupi snova
ne progovaramo ni riječi tišina je

čujem na mahove tankul struju
njenog daha u desnim rebrima opipavam
električni ritam njenog srca
znam da je kao i mene boli
svaka kost i tetiva kad je
svršavala obujmio sam je svim
rukama nešto poviše struka
snažno koliko sam mogao
suhi mekani pucanj stvorio je oprugu drhtaja
prevalio san nauznak
soba je u potpunom mraku bez ijedne sjenke
ne trepćem ne treperim gledam netremice
znoj je nestao u oblaku vreline
znoj je u oblaku provrio
zavoreni očiju u njoj
otvorenih očiju u mraku
zaboravljam ležati ni zbog čega
saznajem da sam zaboravio
dje je onaj kutak u sobi
iz kojeg izlaze noćne sjene
u mekanim parama davnih
i tuđih misli budim se često
ili spavam kratko na mahove
u sjećanju na nešto davno
i blago tude ispraćam je
izjutra do autobusa mekano
se ljubimo i potom se rušim
objeručke bezglavo
stupačke kršim tu skramu
umro sam
u tvrdoj rupi dnevnog sna

ALEN GALOVIĆ iz Dugog Sela, drugi razred sred-
njoškola i postmodernističkog druga, KREŠIMIR MI-
ĆANOVIĆ iz Gunje i iz pjesničke neoegzistencijalis-
tičke bratovštine te 'iz zagrebačke prve godine studija
Jugoslavistike i
MARINKO PLAZIBAT iz Vrbanje te osječke jugosla-
vističke treće godine s poetičkom crtom razlaganja
'arhaje' (G. R.).

konjanici u daljini
debeli zeleni rogati kreten na carskom prijestolju
u blizini je možda svjetlost ili tama
vi to morate shvatiti
da li ste samo antilope
životinje lijepog imena
baklja je u blizini
ja mrzim zeleni mraz
ja se raspadam

vi jadne narcisoidne budale
ja ja ja ja vas samo pitam
koliko je sati?

krešimir mićanović

OIL RESISTANT

Ona najviše voli njegove OIL RESISTANT. Žute, kožne,
prave kanadanke. On se u njima nespretno kreće. Često
gubi ravnotežu. Kada joj dode, ona mu ih skida. Iz
njihovih izbrzdanih donova vadi kašeniče, stalca,
opruge kemijskih olovaka, dio čepa coca-cole. Kažu mu.
To je kao kad vadiš školjke iz mora.

KAO FEN

Pisma čuvam strašću tragača gradskih ključeva, njihovih
kovina. Kada ih čitam, skrivam se iza svojih stopala i
svježeg rublja. U njima prepoznajem spisatelja koji se
ljeti pojavi iz perine svemira, dotakne me i kaže: Ovo
je dobro. Zatim nestane kao noćna ličinka koju tražim u
posudu, glazbi. Kao fen.

ŽELJEZNIČAR HRABAL

Kada sam prvi put kročio u sobu bila je jesen. Sve je
mirisalo na igrače šaha, smolu i dim. Izgledalo mi je
kao večernje presvlačenje četverokuta ili pranje
zelenih pragova. Pored tv na otvorenom prozoru bio je
mrak i antena iskošena prema zvijezdama koje se mogu
oblizati. Elektroni su se isijavali rezervirajući
prostor vježbačima tijela. Prozorom je jahao deer's
hunter kao da to čini po dvadesetčetiritisućiti put.
Zato je željezničar Hrabal zaključio: Kako onda ne
reći da je tv prozor u svijet? Potom je šapnuo potez
i dobio po ušima. Tada se već sve pušilo kao vlak.

marinko plazibat

GUSTI ŠIZ

Moja mama je službenik. zagladuje koješta plavo i poslušno.

zgrada je čista i zeleno se održava, ali traje. nakon istraja-log vremena kogod se popiški u boju i zbríše: u pičku materinu! onda neko vika, vika.

prije nego sam se ponovo rodio, moja mama je nabavila piliće i pažljivo ih čuva. i ja ovako mislim da ih puno voli. a ako neko od njih grišši mama vika.

živina je živina, ali ja ću popizditi.

INVEN—TURA

Ulazak u priču zelen, nije baš kako je mišljivo. Iako, sam-o ulazjenje u kupaonicu je si-šljivo.

(Lijepo. Što smo se upoznali vočko).

Jasna je uprljala. Bacila je oko u papire i švrlja, i ja sad jednokratno zeleno gledam. A toliko je potrebno, dvokratno, biti ssstaložen.

sjećanje na snjeguljicu

urs widmer

URS WIDMER rođen je 1938. u Baselu, studirao je germanistiku i romanistiku u Baselu, Montpellieru i Parizu i promovirao s radom o njemačkoj književnosti nakon 1945. Radio je kao lektor u Oltenu i Frankfurtu, gdje sada živi kao književnik. Objavio je pripovjetke Alois (1968), Die Amsel im Regen im Garten (1971), Liebesnacht (1982), knjigu eseja i pripovijesti Das Normale und die Sehnsucht (1972), zbirke pripovijedaka Schweizer Geschichten i Vom Fenster meines Hauses aus (1977), drame Die lange Nacht der Detektive, Nepal i Zust oder die Aufschneider (1973, 1977. i 1980), romane Die Forschungsreise (1974), Die gelben Manner (1976) i Das enge Land (1981). Sjećanje na Snjeguljicu prvi put je objavljeno u časopisu »Tintenfisch« 8/75, a kasnije je uvršteno u zbirku Vom Fenster meines Hauses aus (S prozora moje kuće). (D. K.)

Noću olujni vjetar silovito otvara prozore i balkonska vrata. Starci u tami sjede na krevetima i dave usnule žene. Druge, stare žene plešu kroz kuhinje u užarenim cipelama. Djeca zadihano trče kroz šume oko kojih stoje ljudi s velikim toljagama.

Djevojke se bacaju s vodotornjeva.

S vodotornja se pruža lijep pogled na grad, vidik seže duboko u dolinu Rajne. Ali ako spustimo pogled, vidjet ćemo ispranu-krvavu mrlju na kamenim pločama.

Ima noći, u kojima jedva metar visoki ljudi stoje pred mračnim prozorima. Tada mrtvi progovaraju iz sobnih uglova. Ja onda moram pripremiti toplu kupelj ili na televiziji pogledati koju od Beethovenovih simfonija, s kakvim dobro počesljanim dirigentom.

Snjeguljica je bila djevojka, što ja nisam, živjela je u dvorcu, za razliku od mene, imala je majku, kao i ja, a negdje je postojao i otac, kao i u mom slučaju. Sjećam ga se. Rano ujutro sjedio bi za šalicom kave i čitao novine. Pušio je kao lokomotiva i uvijek je u džepu imao knjigu uvijenu u pergament. Muzičari koje je zaposljavao, što je zapravo prelazilo njegove mogućnosti, svirali su gavote dok je on uzdišući pregledavao dopise ministara šuma i zatim ih odlagao nekamo na svoj radni stol. Čitajući naredno pismo, milovao je Snjeguljicu po kosi.

Katkada je razbijao kineske vaze o zid i urlao. Snjeguljičina mačeha tada bi jecala, bubnjala šakama po zidu i vikala da ona to više ne može podnijeti. Snjeguljica je nepomično stajala u uglu i promatrala pobjesnije roditelje.

Najradije je nosila dječake hlače. Promatrala je roditelje dok bi jedno drugom nešto šaputali u uho. Kada se igrala lovice, nikada se

nijela dala uloviti. Jednom je poželjela da neko me pokloni nešto lijepo, ali nije znala kome. Htjela je pričati priče, ali kome? S djecom služinčadi igrala se graničara, i jer je tako munjevit izmicala lopti, ostajala je zadnja u igri. Tada je bila ponosna i lice joj se žarilo. Morala se sama vraćati kući, jer su vesela djeca slugu jela negdje drugdje, u zajedničkoj dvorani u koju princeze nisu imale pristupa, a kada bi se i zatekla ondje, svaki bi razgovor zamro. Šutke je hodala dok ju je dadilja za ruku vodila kroz park.

Izmišljala je šale, pričala događaje iz škole, donosila kući cvijeće i jela sve što bi mačeha skuhala. Krajičkom oka motrila je kako mačeha petlja oko peći. Slutila je da ju žele strpati u kakav dječji dom, zaklati na žrtvenom kamenu, ostaviti je negdje u košari od pruča, gurnuti je u provaliju. Nejasno se sjećala kako je netko već jednom njenu kolijevku iznio u ledenu zimsku noć, ali onda je u zadnji tren ipak stiglo proljeće.

Ja ću biti potpuno drugačija, govorila je Snjeguljica sama sebi, kao moj otac, pa ni kao on. Jednom je vidjela oca u kadi. Zurila je u njega. Otvorenih usta. Nikada više nije pomišljala na to.

Otac nije bio puno niži od mačeha, ali kada bi on nešto zapovjedio dadilji, ona bi rekla: Da, da, gospodine kralju. Kralj bi porcvorio. Možda se njegova žena sastajala s nekim dvorskim maršalom među rajčicama kada je on odlazio u lov ili dok je opsjedao Jeruzalem? Sjedio je za svojim pergamentima i slušao kako muzičari ugadaju instrumente. Snjeguljica bi mu rado bila sjela na kolena, ali ondje se nalazila hrpa knjiga.

Mucam S.

Ložen kaput, zna se... Ocijedit ću, skupiti kožu, namirisati. U sobi leži, Slika možda čeka!?

Prostorije su blizu; premjestit ću se. Ulazak u priču, zelen, nije baš, kako je, mišljivo.

Inventura je u kupaonici.

OPIS SITUACIJE

Modro je, radi žutila napuderisati situaciju. U mladom očekivanju zadobiješ mlad krompir. Pa hajd!

Čeka te kino na poslužavniku: sitog Maričine mjesečine.

U drugom poluvremenu ponude ti žvaku i

žvačeš, žvačeš

uhodano, oštro, ušmrcavajući: pati dvanaesterac

G l e d a š f i l m

Nastasja ili Barbara, razmahne okom lijevo, desno... dolje. Vidiš M. Kao mjesečina (modro, aperkat). Teče

krompir, mjesečina, sito, modro, qko, mleko...

da, prije tečenja i zbog, jutro — mlijeko kao N (dvaput, blizu, uhodano)

Mačeha zapravo nije bila naročito lijepa, kada je sa svojim kontrolnim listama u ruci tunjala kroz dvorac. Ali kada je izlazila, na kralbuljni ples ili u kupovinu, ili kada bi Snjeguljicu za kosu odvlačila u školu, onda je nestajala u kupaonici, mazala se kremama, od usana bi načinila dva žarkorcvena luka, prskala kosu dok ne bi postala kruta i ukočena poput planine i oblačila bi haljinu stegnutu u struku i stavljala veo. Kralj je tada, u ogrtaču, sa šeširrom na glavi i cigaretom u ustima, nestrpljivo stajao u hodniku i vikao: Dakle slušaj, ako ova-ko nastaviš, bit ćeš gotova otprilike sutra: Snjeguljica, koja je možda imala i malog brata, stajala je sa strane. Mislija je, ovu ću priču jednom kao poklon ispričati nekome koga budem voljela, onda će moj otac i moja mačeha biti mrtvi, biti će mrtvi, a ja i moj dragi ćemo plakati: Snjeguljica je pogledala svog malog brata. Brčkao je po vodi u vazi s cvijećem. Snjeguljica ga gurne nogom. Kaže se, pomislila je, da sasvim male djevojčice mogu nekoga sunovratiti s vodotornja, a i kako bi se drugačije moglo objasniti da na kamenim pločama podno tornja ponekad leže razmrskane žene?

Kraljica se, u kupaonici, za to vrijeme promatrala u svom divovskom zidnom ogledalu. Bila je gola. Izgovorila je najušrdnije svoju formulu i promotrila svaki djelić svoga ledenog, ali doista lijepog tijela. Napolju u hodniku čula je korake svoga muža. Smješkala se. Sada joj je bilo 36 godina i bila je u formi bolje nego ikad. Obim rukama podigla je grudi i pustila da opet padnu. Bile su čvrste i lijepe, a kada se okrenula, vidjela je svoju lijepu žensku stražnjicu. Naprskala je sprej među noge, navukla svileni slip lososove boje i povikala: Da, da, dolazim.

Dok je prolazila hodnicima čuo se tihi zvuk, nalik na zvečanje stakla.

Onda je Snjeguljica dobila grudi, malene, i kada se promatrala u svom malom ogledalu, pred kojim se u svojoj sobi u potkrovlju morala popeti na stolicu, opazila je da ima put poput breskve. Drhtala je od uzbuđenja. Onda je opet obukla svoje hlače.

Kada bi kraljica sada ogledalu postavila pitanje, ono bi oklijevalo. Po zvuku njegova glasa kraljica je primijetila da se nešto promijenilo